

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců JUDr. Miroslavy Honusové a Mgr. Jiřího Gottwalda v právní věci žalobce **Likérky GOLD COCK s.r.o.**, se sídlem v Praze 5 – Radotíně, nám. Osvoboditelů 1372, zastoupeného daňově poradenskou kanceláří ARIADNA s.r.o., se sídlem v Praze 3, Bořivojova 21, proti žalovanému **Finančnímu ředitelství v Ostravě**, se sídlem v Ostravě-Moravské Ostravě, Na Jízdárně 3, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 29.10.2010 č.j. 6218/101302-806254, ve věci spotřební daně z lihu,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Finančního ředitelství v Ostravě ze dne 29.10.2010 č.j. 6218/101302-806254 se pro nezákonnost **z r u š u j e** a věc **se v r a c í** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je p o v i n e n** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 6.800,- Kč ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku na účet daňového poradce společnosti ARIADNA s.r.o., se sídlem v Praze 3, Bořivojova 21.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhal přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 29.10.2010 č.j. 6218/101302-806254, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Finančního úřadu v Olomouci ze dne 13.5.2003 č.j. 116606/03/379911/5151, kterým byla žalobci vyměřena spotřební daň z lihu za zdaňovací období červenec 2002.

V žalobě žalobce uvedl, že žalovaný v návaznosti na předchozí rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 29.4.2008 č.j. 22Ca 6/2008-92 upřesnil své předchozí závěry tak, že daňová povinnost vznikla žalobci v důsledku skladování lihu a že odkaz na ust. § 5 odst. 1 písm. j) zákona č. 587/1992 Sb., o spotřebních daních, ve znění pozdějších předpisů (dále jen ZSD) byl v předkládací zprávě uveden omylem a následně v roce 2008 byl tento omyl napraven vydáním dodatku k předkládací zprávě. Žalovaný byl tedy v novém řízení povinen zabývat se tím, kdy žalobce fakticky převzal sklady s lihem. V tomto směru však žádné další důkazní řízení neprováděl a svou argumentaci opřel o dřívější tvrzení žalobce a o písemnosti, které souvisejí s neplatnou smlouvou o prodeji části podniku, tedy o důkazní prostředky, které měl k dispozici již před vydáním svého předchozího rozhodnutí. Tvrzení žalovaného, že se zabýval skutečností, kdy žalobce fakticky převzal sklady s lihem, nemá oporu v daňovém spise. Z obsahu správního spisu je zřejmé, že všechna dřívější tvrzení žalobce o datu převzetí skladů s lihem vycházela z údajů smluv o prodeji části podniku a z příslušných ustanovení obchodního zákoníku, nikoliv ze skutečnosti. Také lihová bilance Likérky Dolany, a.s. byla vytvořena na základě smluv o prodeji části podniku a je pouze formálním aktem stejně jako výdejky, které jsou její součástí. Rovněž protokol o předání a převzetí aktiv a pasiv je součástí smluv o prodeji části podniku a tedy čistě formálním aktem. Jelikož smlouvy o prodeji části podniku jsou neplatným právním úkonem od samého počátku, nemohou být tyto smlouvy ani jejich součástí důkazem o tom, že nastala nějaká skutečnost. Žalobce rovněž nesouhlasí s tím, jak se žalovaný vypořádal s tvrzením Ing. K., k jehož vyhodnocení byl zavázán soudem, když v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že tvrzení Ing. K. nebylo vyhodnoceno jako hodnověrné, zejména ve vazbě na odpovědi žalobce ze dne 5.5.2003, z nichž je zřejmé, že žalobce líh skladoval již k 31.7.2002. Tvrzení jedné osoby vyvrací žalovaný tvrzením osoby jiné, což je v rozporu s obecnými pravidly pro hodnocení důkazních prostředků. Žalobce poukázal na to, že v doplnění odvolání ze dne 23.9.2010 namítal, že k nabytí nezdaněného lihu došlo formálně dne 31.7.2002 podpisem kupní smlouvy, která však je neplatným právním úkonem. K faktickému převzetí nezdaněného lihu došlo ke dni 1.8.2002, o čemž svědčí účetnictví žalobce (účetní deník a účetní doklady U/10 a U/11, podle nichž bylo pořízení zásob polotovarů atd. zaúčtováno 1.8.2002). Zaměstnanci Likérky Dolany, a.s. byli jejími zaměstnanci ještě dne 31.7.2002 a celý tento den nakládali s lihem jako s vlastnictvím Likérky Dolany, a.s. Teprve dne 1.8.2002 se stali zaměstnanci daňového subjektu a s lihem bylo teprve od tohoto dne nakládáno jako s vlastnictvím daňového subjektu. Daňový subjekt neměl ke dni 31.7.2002 žádné zaměstnance, kteří by mohli nezdaněný líh fakticky převzít, což nemohl učinit ani jednatel daňového subjektu dne 31.7.2002, neboť takové převzetí není v silách jednoho člověka, takže mohlo být pouze formální. Až do konce dne 31.7.2002 byla Likérka Dolany, a.s. rovněž nájemcem areálu, ve kterém byl líh skladován a tedy skladovatelem. Žalobce se stal skladovatelem až dne 1.8.2002, kdy

skončila platnost pronájmu. Žalobce navrhl jako důkazní prostředky své účetnictví, likvidační list faktury – nájemné 7/2002, vnitřní účetní doklad MZ1 – zaúčtování mzdových nákladů. Žalovaný se nezabýval absolutní neplatností smluv o prodeji části podniku s tím, že se jedná o skutečnost irelevantní, přitom se těchto listin dovolává jako důkazů v odůvodnění svého rozhodnutí. Takový přístup je v rozporu s ust. § 2 odst. 3 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů (dále jen ZSDP). V rozporu s tímto ustanovením se také žalovaný vyjádřil k navrhovaným důkazům jako k irelevantním. Pokud by žalovaný řádně hodnotil všechny důkazní prostředky, musel by dojít k závěru, že žádný z nich nesvědčí o tom, že žalobce převzal sklady s lihem již dne 31.7.2010, ale naopak nasvědčují tomu, že sklady s lihem žalobce převzal fakticky až dne 1.8.2010, kdy začali jeho noví zaměstnanci s lihem nakládat jako s domnělým vlastnictvím žalobce. Žalobce se domnívá, že měl být vyslechnut jako svědek Ing. K., zástupce Likérky Dolany, a.s. a dále mělo být zjištěno, jakými konkrétními úkony převzal žalobce sklady s lihem. Při neplatnosti smluv o prodeji podniku pouze skutečně provedené úkony ze strany žalobce mohou osvědčit, který den se mohl stát nejdříve skladovatelem nezdaněného lihu. Žalovaný v novém odvolacím řízení nesplnil to, co mu uložil soud, neodstranil vady postupu správce daně a závěry, že žalobce se stal skladovatelem nezdaněného lihu již dne 31.7.2002, nemají oporu v provedeném důkazním řízení ani ve skutečnosti.

Žalovaný ve vyjádření uvedl především odkaz na odůvodnění napadeného rozhodnutí a dále doplnil, že skutečnost, že žalobce skladoval líh k datu 31.7.2002, shledal prokázanou písemnou odpovědí žalobce ze dne 5.5.2003 na výzvu k předložení důkazních prostředků ze dne 11.4.2003 č.j. 90942/03/379932/4123. Podle ust. § 24 písm. d) ZSD a § 26 písm. e) ZSD vznikla u žalobce jednoznačně daňová povinnost na spotřební daň z lihu ke dni 31.7.2002, jakožto dni převzetí (nabytí) nezdaněného lihu. Skutečnost, že Likérka Dolany, a.s. vydala ze skladu žalobci zásoby lihu k datu 31.7.2002, vyplývá také z lihové bilance tohoto subjektu za období od 1.1.2002 do 31.12.2002. Datum převzetí lihu dne 31.7.2002 vyplývá také z vyjádření žalobce do protokolu ze dne 13.5.2003 č.j. 114575/03/379932/2641. Žalovaný zdůraznil, že správní orgány obou stupňů postupovaly při vyhodnocování důkazů v souladu s ust. § 2 odst. 3 ZSDP. Podle žalovaného nelze učinit jiný závěr než, že žalobce skladoval a nabyl nezdaněný líh k datu 31.7.2002. Žalovaný uvedl, že neprováděl žádné další důkazní řízení, když se opíral o skutečnosti již shora uvedené a podle žalovaného krajský soud ve svém zrušujícím rozsudku neshledal dřívější tvrzení žalobce a písemnosti nedostačujícími, konstatoval pouze nejednoznačnost závěru žalovaného ohledně důvodu vzniku daňové povinnosti žalobce. Pokud jde o vyjádření Ing. K., toto nebylo shledáno hodnověrným nejen z toho důvodu, že nebylo doloženo důkazními prostředky, ale zejména proto, že žalobce opakovaně tvrdil a důkazními prostředky dokládal, že nabyl a skladoval líh od data 31.7.2002. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.

Při přezkoumání napadeného rozhodnutí vycházel krajský soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění – dále jen s.ř.s.) a v souladu s dispoziční zásadou (§ 75 odst. 2 s.ř.s.) byl vázán žalobními body obsaženými v žalobě.

Z obsahu správních spisů krajský soud zjistil, že dne 31.7.2002 byly uzavřeny smlouvy o prodeji části podniku mezi žalobcem jako kupujícím a společnostmi Likérka Dolany, a.s. jako prodávajícím, jejichž předmětem byly provozovny Dolany a Těšetice, na jejichž základě převzal žalobce líh a dne 1.8.2002 zahájil vlastní činnost. V průběhu daňového řízení žalobce namítl absolutní neplatnost kupních smluv, neboť dozorčí rada Likérky Dolany, a.s. neudělila k jejich uzavření souhlas. Žalobce namítl, že líh do vlastnictví nikdy nenabyl a nevznikla mu daňová povinnost. V průběhu měsíce října 2002 došlo mezi žalobcem a Likérkou Dolany, a.s. k vrácení vzájemných plnění. Správce daně svým šetřením zpochybnil, že by došlo dne 30.9.2002 v Plzni k zasedání dozorčí rady, která vyslovila nesouhlas s prodejem části podniku. Vycházel také z lihové bilance Likérky Dolany, a.s. vykazující rozdíl ve stavu lihu v měsících červenec a říjen 2002, prokazující pohyb lihu a tedy jeho vyskladňování. Likérka Dolany, a.s. navíc za období srpen až září 2002 nepodávala daňové přiznání, neboť v té době nevlastnila žádný líh. Naopak daňová přiznání podával žalobce v měsících srpen až říjen 2002, a to jako plátce daně podle ust. § 5 odst. 1 písm. a) ZSD. Dle vyjádření Likérky Dolany, a.s. byl prodej částí podniku uskutečněn za cenu bez spotřební daně z lihu. Na základě zjištěných skutečností zaslal správce daně žalobci výzvu k podání daňového přiznání také za červenec 2002. Žalobce toto daňové přiznání podal, ale jen za dny 30. až 31.7.2002, i když podle ust. § 14 odst. 1 ZSD je zdaňovacím obdobím 1 kalendářní měsíc. Žalobce v tomto daňovém přiznání uvedl, že u něj nedošlo ke vzniku daňové povinnosti. Správce daně zaslal žalobci výzvu podle ust. § 43 ZSDP, kterou jej vyzval k prokázání, že podané daňové přiznání je úplné. K datu 18.3.2003 byl správcem daně sepsán protokol o ústním jednání s předsedou představenstva společnosti Likérka Dolany, a.s. M. G. V průběhu jednání položil správce daně řadu otázek týkajících se prodeje lihu a zejména časového sledu vlastnictví lihu, lihovin a hotových výrobků, dále týkajících se souhlasu dozorčí rady s kupními smlouvami a návrhu na zápis změn do obchodního rejstříku. Pan G. uvedl, že se vyjádří písemně. Písemná odpověď Likérky Dolany, a.s. zpracovaná Ing. K. byla správcem daně doručena dne 4.4.2003. Z jejího obsahu vyplývá, že do data 31.7.2002 byla vlastníkem předmětného lihu Likérka Dolany, a.s. a od data 1.8.2002 do 24.10.2002 žalobce. Od data 25.10.2002 byla vlastníkem zbylého lihu opět Likérka Dolany, a.s. Podobný časový průběh mělo také skladování tohoto lihu a výroba lihovin. Výzvou ze dne 11.4.2003 správce daně vyzval žalobce k předložení důkazních prostředků a k popisu časového sledu vlastnictví lihu od data 31.7.2002 s tím, kdo v tomto období skladoval tyto výrobky a kdo realizoval výrobu. V odpovědi ze dne 5.5.2003 žalobce uvedl, že od data 31.7.2002 do data 24.10.2002 skladoval líh a stejný časový průběh mělo i vlastnictví lihu. Dále uvedl, že od 1.8.2002 do 23.10.2002 vystavoval daňové doklady o prodeji lihu a ve stejném období mu vznikala daňová povinnost. Ve věci doložení převzetí lihu odkázal na předávací doklady, které jsou součástí smlouvy. V protokolu o ústním jednání ze dne 13.5.2003 č.j. 114575/03/379932/2641 byl žalobce seznámen se závěry správce daně a mohl se k nim vyjádřit. Ve svém vyjádření žalobce uvedl, že závěrům správce daně nerozumí a že lihoviny převzal dne 31.7.2002. Dne 13.5.2003 vydal správce daně platební výměr, jímž žalobci vyměřil spotřební daň z lihu za zdaňovací období červenec 2002 ve výši 159.939.639,- Kč. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, o němž bylo rozhodnuto rozhodnutím žalovaného ze dne 18.3.2004 č.j. 9248/130/2003. Toto rozhodnutí bylo zrušeno rozsudkem Krajského soudu v Ostravě ze dne 29.4.2008 č.j. 22Ca 6/2008-92, který nabyl právní moci dne 2.6.2008. Tímto rozsudkem krajský soud zavázal žalovaného k jednoznačnému vyslovení, v důsledku jaké skutečnosti

daňová povinnost žalobci vznikla a dospěje-li k závěru, že se tak stalo v důsledku skladování lihu, nechť se následně zabývá skutečností, kdy žalobce fakticky převzal sklady s lihem. V dalším řízení žalovaný dokazování nedoplňoval a v protokolu o ústním jednání ze dne 8.9.2010 č.j. 6683/10-1302-806254 seznámil žalobce se svými závěry. Žalobce se k protokolu vyjádřil podáním doručeným žalovanému dne 24.9.2010, které bylo posouzeno jako doplnění odvolání. Následně žalovaný vydal napadené rozhodnutí.

Podle ust. § 24 písm. d) věty první ZSD plátcí jsou také právnické a fyzické osoby, které skladují nebo vyskladňují líc podle § 25 odst. 2 a 3, s výjimkou lihu osvobozeného od daně podle § 29 odst. 1 písm. c) a f), pokud neprokáží, že se jedná o líc zdaněný, nebo pokud neprokáží oprávněnost nabytí nezdaněného lihu.

Podle ust. § 26 písm. e) ZSD daňová povinnost vzniká také dnem nabytí, prodeje nebo zjištění nezdaněného lihu právnickými a fyzickými osobami uvedenými v § 24 písm. d) nebo lihu, který právnické a fyzické osoby vyrobily bez povolení, a to tím dnem, který nastal dříve.

Podle ust. § 133 odst. 1 zákona č. 40/1964 Sb., občanského zákoníku, v platném znění (dále jen OZ) převádí-li se movitá věc na základě smlouvy, nabývá se vlastnictví převzetím věci, není-li právním předpisem stanoveno nebo účastníky dohodnuto jinak.

V posuzované věci je spornou otázka, k jakému okamžiku se žalobce stal plátcem spotřební daně z lihu. V dalším řízení následujícím po zrušujícím rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 29.4.2008 č.j. 22Ca 6/2008-92 žalovaný dospěl k jednoznačnému závěru, že žalobce se stal plátcem daně podle ust. § 24 písm. d) ZSD jako osoba skladující líc a nikoliv podle ust. § 5 odst. 1 písm. j) téhož zákona v důsledku přechodu vlastnického práva při prodeji podniku. Mezi účastníky je nesporné, že dne 31.7.2002 byly uzavřeny smlouvy o prodeji části podniku mezi žalobcem a Likérkou Dolany, a.s., které byly od počátku neplatné. Uzavřením těchto smluv tedy byly učiněny formálně právní úkony, které nemohly vyvolat žádné právní účinky. Na jejich základě žalobce nenabyl vlastnické právo k předmětu kupních smluv. Žalovaný proto správně vyhodnotil, že v důsledku absolutní neplatnosti kupních smluv se žalobce nemohl stát plátcem spotřební daně z lihu ve smyslu ust. § 5 odst. 1 písm. j) ZSD. Jak bylo jednoznačně prokázáno, v následujícím období (srpen až říjen 2002) však s předmětem daně nakládal, byť bez právního důvodu a také podával daňová přiznání. Plátcem se tedy mohl stát pouze ve smyslu ust. § 24 písm. d) ZSD, jako právnická osoba skladující líc. Na ust. § 24 písm. d) ZSD navazuje ust. § 26 písm. e) ZSD upravující vznik daňové povinnosti mj. dnem nabytí, prodeje nebo zjištění nezdaněného lihu právnickými a fyzickými osobami uvedenými v § 24 písm. d) ZSD. Pro zodpovězení otázky, k jakému datu se stal žalobce plátcem daně z lihu, je pak nezbytné posouzení fakticity nabytí nezdaněného lihu žalobcem. Ačkoliv kupní smlouvy byly absolutně neplatné od samého počátku, přesto je nutno věc posoudit podle právní úpravy vztahující se k nabývání vlastnictví. Jelikož zákon č. 513/1991 Sb., obchodní zákoník, v platném znění (dále jen ObZ) ustanovení o nabytí vlastnictví na základě smlouvy neobsahuje, je nutno vycházet z obecného právního předpisu, jímž je občanský zákoník, a to z ust. § 133 odst. 1 OZ. Podle tohoto ustanovení převádí-li se movitá věc na základě smlouvy, nabývá se vlastnictví převzetím věci, není-li právním předpisem stanoveno nebo účastníky dohodnuto

jinak. V tomto ustanovení jsou vyjádřeny dvě fáze nabývání vlastnického práva; první je uzavření obligační smlouvy, kterou se převodce zavazuje převést věc do vlastnictví nabyvatele, druhou fází představuje předání a převzetí věci – tradice. Platné právo způsoby odevzdání či převzetí věci neupravuje. Tyto způsoby je však třeba dovodit ze skutečnosti, že jde o odevzdání a převzetí držby věci; kromě vůle směřující k převodu, jde o způsob nabytí stavu označovaného jako *corpus possessionis* (ovládání věci) (srov. přiměřeně JUDr. Jiří Švestka, JUDr. Jiří Spáčil a kol. Občanský zákoník I, komentář, nakladatelství C. H. Beck, 2008, str. 764 a násl.). Nejvyšší soud (dále jen NS) v rozsudku sp. zn. 33 Odo 974/2002 uvádí: „Protože převzetí movité věci je spojeno s okamžikem nabytí vlastnictví, musí představovat stav, kdy získal nabyvatel moc nad věcí, kdy může realizovat všechny složky obsahu vlastnického práva (zejména věc užívat a volně s ní disponovat). Proto je třeba převzetím rozumět faktické (fyzické), hmotné (uchopení), přebrání movité věci „z ruky do ruky“, ...u věci vyžadujících k užívání doklady (např. řidičský průkaz k autu) vedle fyzického přebrání i předání příslušenství“. V posuzované věci jakkoliv byly formální náležitosti převzetí předmětu daně žalobcem učiněny v souvislosti s uzavřením kupních smluv rovněž dne 31.7.2002 (převzetí aktiv a pasiv zahrnujících soupis ochranných známek, soupis hmotného majetku, soupis pohledávek i soupis veškerých zásob), jednalo se o čistě formální úkony, z nichž nelze dovodit, že okamžikem podpisu těchto listin začal žalobce s předmětem daně fakticky nakládat. Krajský soud v této úvaze vychází především z rozsahu předávaného majetku obsahujícího jen v zásobách 683.502,73 l etanolu (str. 4 napadeného rozhodnutí). Na základě absolutně neplatných smluv žalobce nemohl vlastnické právo k lihu nikdy nabyt, mohl však na základě svého domnělého vlastnictví předmět smluv převzít. Jak dovodil NS ve shora citovaném rozsudku, převzetí movité věci musí představovat stav, kdy nabyvatel může realizovat veškerý obsah vlastnického práva. Ten je vymezen ust. § 123 OZ tak, že vlastník je oprávněn předmět svého vlastnictví držet, užívat, požívat jeho plody a užitky a nakládat s ním. Ačkoliv v posuzované věci s ohledem na absolutní neplatnost kupních smluv byl žalobce vlastníkem toliko domnělým, je nutno rozsah jeho domnělého vlastnictví posuzovat plně v intencích § 123 OZ. Z povahy věci (převzetí dvou provozoven včetně kompletního hmotného majetku a veškerých skladovaných zásob) lze dospět k jedinému logickému závěru, že dne 31.7.2002 nemohl nastat okamžik, kdy žalobce mohl beze zbytku naplnit domnělé vlastnické právo v celém jeho obsahu. Této argumentaci také odpovídá časová posloupnost vlastnictví k lihu popsaná v odpovědi Likérky Dolany, a.s. zpracované na výzvu správce daně Ing. K. a doručené správci daně dne 4.4.2003, která dle názoru krajského soudu odráží logický sled právních skutečností v návaznosti na citovanou právní úpravu vlastnického práva. Tvzení žalobce v písemném vyjádření ze dne 5.5.2003 a následně v protokolu ze dne 13.5.2003, jež se právě u data 31.7.2002 v otázce subjektů vlastníka (skladovatele) lihu liší, lze pak skutečně, dle názoru soudu, považovat za determinované formálními náležitostmi kupních smluv, a proto zkreslující skutečný stav. Ze shora uvedených důvodů krajský soud dospěl k závěru, že teprve po datu 31.7.2002 mohl žalobce prostřednictvím svých zaměstnanců své domnělé vlastnické právo realizovat. Jelikož ve smyslu ust. § 14 odst. 1 ZSD je zdaňovacím obdobím kalendářní měsíc, lze na základě shora uvedeného dovodit, že žalobce se stal plátcem daně až za zdaňovací období srpen 2002. Na základě shora uvedeného shledal krajský soud žalobu důvodnou, když vyměření spotřební daně z lihu žalobci za zdaňovací období červenec 2002 shledal nezákonným.

Na základě shora uvedeného krajský soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušil pro nezákonnost (§ 78 odst. 1 s.ř.s.). Současně krajský soud věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s.ř.s.). Při novém projednání věci je žalovaný vázán právním názorem soudu (§ 78 odst. 5 s.ř.s.). Ve věci bylo rozhodnuto bez jednání v souladu s ust. § 51 odst. 1 s.ř.s.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., neboť žalobci, který měl ve věci úspěch, vznikly s tímto řízením náklady, a to zaplacením soudního poplatku ve výši 2.000,- Kč a dále v souvislosti se zastoupením daňově poradenskou kancelář, a to za dva úkony právní služby po 2.100,- Kč a 2x režijní paušál po 300,- Kč (ust. § 6 odst. 1, § 7, § 9 odst. 1, § 11 odst. 1 písm. a) a d) a § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, v platném znění). Celková částka náhrady nákladů řízení tak činí 6.800,- Kč. Vzhledem k odlišné úpravě s.ř.s. a zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, v platném znění (dále jen o.s.ř.), týkající se nabytí právní moci rozhodnutí, stanovil soud žalovanému k plnění lhůtu 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku (ust. § 54 odst. 5 s.ř.s., § 159 a § 168 o.s.ř.). Podle ust. § 149 odst. 1 o.s.ř. za použití ust. § 64 s.ř.s. zavázal soud žalovaného zaplatit náhradu nákladů řízení na účet daňově poradenské kanceláře, která žalobce v řízení zastupovala.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **je možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů po doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá toto vykonatelné rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí.

V Ostravě dne 28. června 2012

JUDr. Monika Javorová
předsedkyně senátu